

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ ΜΕΣΑ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΝ ΕΤΟΣ 2010-2011

Συνάντησις πρώτη:

ΕΙΣΑΓΩΓΗ:

Φθινόπωρο! Παιδιά όλων τῶν ἡλικιῶν τρέχουν χαρούμενα στους δρόμους. Πάνε στὰ σχολεῖά τους. Αὐτὴ εἶναι ἡ εἰκόνα πού παρουσιάζεται καθημερινὰ ἐδῶ καὶ περίπου ἓνα μῆνα. Τὰ χωριά, οἱ συνοικίες, οἱ πόλεις ζωντάνεψαν. Ναι, παιδιά, εἶστε ἐσεῖς πού δώσατε αὐτὴ τὴ ζωντάνια στὸν τόπο μας. Ἐσεῖς,

ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ:

«Τὸ χρυσοῦν μέλλον τῆς αὔριου».

Ναι, κι αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. Εἶστε ἡ χρυσὴ ἐλπίδα τοῦ μέλλοντος. Εἶστε τὸ ἀσάλευτο θεμέλιο τῆς Πατρίδος καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας πλέκουν τὰ ὠραιότερα ἐγκώμια γιὰ τὴν ἡλικία σας. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ὅταν μιλοῦσε ἢ ἔγραφε γύρω ἀπὸ τὴν παιδικὴ καὶ ἐφηβικὴ ἡλικία ἔλεγε μὲ πολλὴ συγκίνησι!

«Τί παίδων γλυκύτερον»! Καὶ πράγματι: * Εἶσθε ἡ γλυκιά ὑπαρξις μέσα εἰς τὴν ψυχὴ τῶν γονιῶν σας.

* Εἶσθε προσφιλεῖς καὶ ἀγαπητοὶ στὴ μητέρα μας, τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τὴν ἀγαπητὴν μας Πατρίδα.

* Καὶ μὲ τὰ ἴδια συναισθήματα ἀγάπης σᾶς ὑποδέχονται καὶ οἱ διδάσκαλοί σας.

Μέσα στὰ σχολεῖά σας καλεῖσθε νὰ ἀξιοποιήσετε δημιουργικὰ τὰ νειᾶτα σας, γιὰ νὰ ἐπιτύχετε ἀληθινὴν πρόοδο. Νὰ πετᾶτε, κατὰ τὸν Μέγα Βασίλειο, σάν τίς ἐργατικὲς μέλισσες στὰ ποικιλόχρωμα ἄνθη τῶν γνώσεων καὶ νὰ παίρνετε μόνο ὅ,τι εἶναι χρήσιμο καὶ ὠφέλιμο. * Νὰ παρακινήσετε τοὺς ἑαυτοὺς σας σὲ πνευματικὰ ἐνδιαφέροντα. * Νὰ ζῆτε καὶ νὰ συμπεριφέρεσθε σύμφωνα μὲ τίς ἐθνικὲς καὶ χριστιανικὲς μας παραδόσεις. * Νὰ σταθῆτε ἥρωες στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, γιὰ νὰ δώσετε τὸ παρὸν τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ μας εἰς τὰ ἀπανταχοῦ σύγχρονα νειᾶτα.

Γιὰ νὰ ἐπιτύχετε ὁμως τοῦτο εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀγαπήσετε τὴν ἐργασία. Χρειάζεται συνεχὴς μελέτη καὶ διαρκὴς καλλιέργεια. Ὁ φιλόσοφος Πυθαγόρας ὁ Σάμιος ἔλεγε: «**Ἡ παιδεία, ὁμοία ἐστὶ χρυσοῦ στεφάνῳ**».

Δηλαδή: Ἡ παιδεία καὶ ἡ μόρφωσις εἶναι ὅμοια μὲ χρυσοῦ στεφάνι.

Ἀλλὰ ἡ γνώσις καὶ ἡ ἐπιστήμη μόνη δὲν θὰ ὠφελήσῃ, ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ ἡθικὴ δύναμις γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν θύελλα τῆς κακίας καὶ ἀμαρτίας, πού ἔχει ἐξαπολυθῆ ἰδιαιτέρως στὶς ἡμέρες μας. Πρέπει νὰ γνωρίζετε, παιδιά, πὼς μόνη ἡ γνώσις χωρὶς τὴν εὐσέβεια δημιουργεῖ ζούγκλα θηρίων καὶ ὄχι κοινωνία ἀνθρώπων. Ἡ ἀσέβεια καὶ ἡ ἀθεΐα μηδενίζει τὸν ἄνθρωπο. Κάμνει ναρκομανεῖς, κλέπτες, διαρρηκτες, ὀκνηροὺς, ἐγκληματίες,

Μεταβάλλει ἡ ἀθεΐα τοὺς νέους σὲ γηρασμένα νειᾶτα, σὲ ράκη τῆς ζωῆς. Ἐνῶ ἀντιθέτως ἡ πίστις στοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἀρετὴ ἐξευγενίζει τὸν ἄνθρωπο, καὶ ἰσχυροποιεῖ τοὺς χαρακτήρες.

Μὴ λησμονῆτε ὅτι εἶσθε ἀπόγονοι μαρτύρων καὶ ἡρώων, δηλαδή παιδιά τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἑλλάδος μας, πού ἐδημιούργησε τὸν ὑψηλότερο πνευματικὸ πολιτισμὸ, τὸν Ἑλληνοχριστιανικὸ. Κρατήστε ἀκλόνητη τὴν πίστιν σας πρὸς τὸν Θεό. Ἡ πίστις αὐτὴ θὰ εἶναι τὸ καταλληλότερο πηδάλιο στοῦ πέλαγος τῆς ζωῆς σας.

Σήμερα θὰ μιλήσουμε γιὰ δύο νέους. Ἦταν συσπουδαστές μὲ πολὺ καλὴ ἐπιστημονικὴ μόρφωσι. Θὰ δοῦμε τί δρόμο διήλθε ὁ καθένας στὴ ζωὴ του, τὴν ἐξέλιξιν τους καὶ τὸ ἐντελῶς διαφορετικὸ τέλος τους.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ:

Λοιπὸν στὴ Καισάρεια τῆς Καππαδοκίας κατὰ τὸν Δ' μ.Χ. αἰῶνα κατοικοῦσε μία ἐπίσημος, πλουσία, πολύτεκνος, χριστιανικὴ οἰκογένεια. Τὸ χαρακτηριστικὸ ὁμως μὲ αὐτὴ εἶναι ὅτι ἀπὸ τὰ πέντε ἀρσενικά παιδιά τῆς οἰκογενείας τὰ τρία ἔγιναν Ἐπίσκοποι, δύο δὲ ἀπὸ αὐτὰ, καθὼς καὶ ἡ μεγαλύτερη ἀδελφὴ τους ἀνεκηρύχθησαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας Ἅγιοι.

Ἐκεῖνος ὁμως πού μᾶς ἐνδιαφέρει ἰδιαιτέρως καὶ θὰ μιλήσουμε σήμερα εἶναι ὁ υἱὸς «**Βασίλειος**».

Ὁ Βασίλειος ἐδιδάχθη τὰ πρῶτα γράμματα στὴν πατρίδα του. Κατόπιν ὁ πατέρας του τὸν ἔστειλε γιὰ ἀνώτερες σπουδὲς στὴν Κωνσταντινούπολι καὶ τέλος ἦλθε στὴν Ἀθήνα πού ἦταν τότε τὸ μεγαλύτερο κέντρο τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς σοφίας γιὰ νὰ ὀλοκληρώσῃ τίς σπουδὲς του. Τὴν ἴδια ἐποχὴ σπουδαστὴς ἦταν καὶ ὁ «**Ἰουλιανός**», ὁ κατόπιν αὐτοκράτορας Κωνσταντινουπόλεως.

Ὁ Βασίλειος ἔβλεπε ὅτι ὅλοι οἱ συμμαθητές του δὲν εἶχαν χριστιανικὴ ἀνατροφή οὔτε καὶ τίς δικές του ἡθικὲς ἀρχές. Ἐπίσης ἐγνώριζε πολὺ καλά πόσο ἐπικίνδυνη καὶ βλαβερὴ εἶναι μία κακὴ συναναστροφή γι' αὐτὸ, μόνον φίλο στὴν Ἀθήνα εἶχε τὸν «Γρηγόριο». Νέος πού ξεχώριζε γιὰ τὴν εὐσέβεια καὶ τίς ἀρετὲς του. Ἦταν καὶ οἱ δύο φιλομαθεῖς καὶ μελετηροὶ καὶ τὸ μόνον πού τοὺς ἀπασχολοῦσε ἦταν ἡ «χριστιανικὴ μόρφωσις» καὶ ὁ «ἐπιστημονικὸς καταρτισμός» τους.

Τελειώνοντας τίς σπουδὲς του ὁ Βασίλειος ἐργάζεται σάν δικηγόρος στὰ δικαστήρια. Ἄλλ ἐνῶ σημειώνει λαμπρὴ ἐπιτυχία καὶ πολλοὶ τὸν ἐπαινοῦν καὶ τὸν θαυμάζουν γιὰ τὴν ρητορικὴ του ἰκανότητα, ἡ μεγαλύτερη ἀδελφὴ του, ἡ «Μακρίνα», λυπᾶται πολὺ καὶ στενοχωρεῖται. Ἡ ἐπιθυμία της ἦταν νὰ δῆ τὸν Βασίλειο ἀφιερωμένο στὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ θεῖο κήρυγμα γιὰ νὰ φωτίσῃ ψυχές. Ἀλλὰ καὶ ὁ Βασίλειος κατὰ βάθος εἶχε τὰ ἴδια αἰσθήματα μὲ τὴν ἀδελφὴν του. Σύντομα παίρνει τὴν μεγάλη ἀπόφασιν, δέχεται τὸ ἅγιο βάπτισμα καὶ ἀποσύρεται σὲ ἓνα κτῆμα τους στοῦ Πόντου ὅπου μελετᾶ, προσεύχεται καὶ ἀγωνίζεται νὰ γίνῃ καλύτερος στὴν ἀρετὴ.

Αυτόν ακριβώς τόν καιρό πεθαίνει ο αυτοκράτορας και στο θρόνο ανεβαίνει ο πρώην συμμαθητής του Βασιλείου, ο Ίουλιανός, που ήταν άσπονδος έχθρος της χριστιανικής θρησκείας. Όλοι καταλαβαίνουν ότι έφθασαν ημέρες δοκιμασίας για την Έκκλησία. Τότε ο Βασίλειος με πόθο να υπηρετήσει την Έκκλησία δέχεται να αναλάβει το αξίωμα της ιερωσύνης και σύντομα ανεβαίνει στον επισκοπικό θρόνο. Ως επίσκοπος διαπρέπει όχι μόνο με την σοφή του διδασκαλία και την φιλανθρωπική του δράση, αλλά και με την αγιότητα του βίου του. Συμβουλευεί με πατρική αγάπη τους παρεκτρεπομένους, ελέγχει τους άπειθούς, παρηγορεί τους θλιβομένους, ανακουφίζει τους πάσχοντες. Κτίζει νοσοκομεία, γηροκομεία, άστυλα ..., όπου όλοι οι πτωχοί και πάσχοντες βρίσκουν προστασία και περιποίηση. Ο Βασίλειος για την διατήρησι όλων αυτών των ιδρυμάτων διαθέτει όχι μόνο όλα τα εισοδήματά του, αλλά εργάζεται και προσωπικά. Παιδιά, ο ίδιος περιποιόταν τους λεπρούς και με πολλή αγάπη τους άσπαζόταν.

Τι να πρωτοποιήσουμε γι' αυτόν τόν μεγάλο Άνδρα της χριστιανισσύνης. Μόνο τούτο να αναφέρουμε. Οι συγκινητικές έκδηλώσεις του πένθους κατά την ημέρα της έκδημίας του δέν περιγράφονται. Η θλίψις ήταν γενική. Δέν θρήνησαν μόνο οι Χριστιανοί για την στέρησι του πνευματικού τους Πατέρα, αλλά και αυτοί οι ειδωλωλάτρες. Ο «**Βασίλειος**» ζούσε για να προστατεύη και να εύεργετή «*τόν άνθρωπο, τόν πλησίον*» χωρίς διάκρισι!

Αυτός ήταν ο Βασίλειος σάν σπουδαστής και σάν επίσκοπος. Δικαίως η Έκκλησία μας τόν κατέταξε μετά των μεγάλων αγίων και του άπένευμε τόν τίτλο «**Μέγας**».

Και τώρα άς δοήμε ποιός ήταν ο Ίουλιανός.

Όταν ήταν νεαρός, είχε λάβει θρησκευτική και έκκλησιαστική άνατροφή. Όμως δέν θέλησε να ώφεληθί από τό παράδειγμα της άρετής που έβλεπε γύρω του. Αργότερα έρχεται στην Άθήνα, είναι συσπουδαστής του Βασιλείου και του Γρηγορίου. Και έδώ καθόλου δέν έπηρεάζεται από τό χριστιανικό τους παράδειγμα και την άρετή τους. Όταν δέ έγινε αυτοκράτορας, άμέσως έδειξε την κακία και την έμπάθεια της ψυχής του καθώς και τό άδικαιολόγητο μίσος του κατά του Χριστιανισμού. Όχι μόνο ύποστήριξε με κάθε τρόπο την άρχαία ειδωλωλατρική θρησκεία, την όποία και έζήτησε να άναζωογονήση και άναστηλώση, αλλά και κατεδίωξε τους χριστιανούς και έκλεισε τούς ναούς τους. Ο άνθρωπος αυτός άσφαλώς θά προξενούσε πολύ μεγαλύτερο κακό στην Έκκλησία, όμως σύντομα σκοτώθηκε σε ένα πόλεμο με τούς Πέρσες.

Τό τέλος του ήταν οικτρόν. Λέγεται ότι την ώρα που πέθαινε, άμετανόητος, τίναξε δυνατά με τό χέρι του αίμα από την πληγή του προς τόν ουρανό και έίπε «**Κορέσθητι, Ναζωραΐε!**» Έβλεπε εκείνη την στιγμή ότι μάταια έπολέμησε την πίστι προς τόν Χριστό. Έίδε πώς σε τίποτα δέν τόν ώφέλησαν ή άσέβεια και ή κακία του. Η ιστορία για την κατά του Χριστιανισμού μανιάν του τόν όνόμασε «άποστάτην» ή «παραβάτην».

ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ:

Θέλω τώρα να άκούσω τις κρίσεις σας για τόν Βασίλειο και τόν Ίουλιανό:

Τί κοινό έχαρακτήριζε και τούς δύο; (...) Σωστά! Η μόρφωσις και ή ικανότης.

Και κατά τί διέφεραν; (...) Μάλιστα! Κατά την άρετή και την εύσέβεια.

Και πώς έχαρακτήρισε ή ιστορία τόν ένα και πώς τόν άλλον και γιατί; (...) Βεβαίως! Ο Βασίλειος ύπήρξε «**Μέγας**»! Και άνεδείχθη Μέγας όχι με την ανθρώπινη σοφία, αλλά με τή βαθειά θρησκευτικότητά του και τή ζωντανή πίστι του. Άλλά και ο Ίουλιανός ήταν εύφυέστατος και ικανώτατος και έφ' όσον δέ έγινε και αυτοκράτορας θά μπορούσε κι αυτός να κερδίση τόν τίτλο του «μεγάλου» και να άφήση όνομα καλό. Έν τούτοις και μεταξύ των συγχρόνων του έγινε μισητός και ή ιστορία τόν έστιγματίσε με τόν τίτλο του «άποστάτου».

Τί του έλειπε του Ίουλιανού για να κερδίση και αυτός πραγματική εύτυχία και δόξα; (...) Έτσι! Του έλειπε ή εύσέβεια, ή αγάπη για τόν πλησίον, ό φόβος του Θεού. Αυτό φαίνεται και με τό τί έκανε την τελευταία στιγμή της ζωής του. Τι μās διδάσκουν λοιπόν τά παραδείγματα αυτά;

ΣΥΝΘΗΜΑ: «*Η εύσέβεια και ή άρετή δίνουν στον άνθρωπο την πραγματική εύτυχία και δόξα*».

Και πότε τά άπολαμβάνουμε αυτά; Την άπάντησι μās την δίνει ό θεός Παύλος στην (Α' Τιμ. δ' 8).

ΡΗΤΟΝ: «**Η εύσέβεια προς πάντα ώφέλιμος έστιν, έπαγγελίαν έχουσα ζωής της νύν και της μελλούσης**».

Υπόσεται δηλαδή άγαθά και για την παρούσα και για την μέλλουσα ζωή ό Κύριος.

Άπό αυτά που είπαμε, παιδιά, καταλαβαίνετε ότι πρέπει να ενδιαφέρεστε για την χριστιανική σας μόρφωσι και τόν ήθικόν σας καταρτισμό από τώρα που είσθε μικροί. Να βάλετε καλά θεμέλια για να προοδεύσετε στη ζωή σας και να έπιτύχετε. Άγωνισθήτε να μη χάσετε την άκεραιότητα και τή καθαρότητά σας. Να μη στερηθήτε τό φώς της πίστεως και τή χαρά της άρετής. Τότε και μόνον τότε θά μπορήτε να αισθανθήτε την ώραία άποστολή σας και να καυχώσθε πώς μέσα στον καταρρέοντα κόσμο, σείς τά χριστιανικά νεϊάτα στέκεσθε φάρος λαμπρός και άσβεστος διά να δείχνετε την σωτήριον πορείαν. Πορείαν προς την πίστιν του Χριστού. Σ' αυτόν λοιπόν τόν εύγενή και μεγάλο σκοπό θά σας βοηθήση πολύ τό Κατηχητικό Σχολείο. Και τώρα ή ώρα να στρέψουμε τά μάτια μας στον Παντοδύναμο Πατέρα μας και να του ζητήσουμε να εύλογήση τόν άγώνα μας.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ:

«Επουράνιε Πατέρα μας σε εύχαριστούμε για τις άναριθμητες εύεργεσίες που μās χαρίζει καθημερινά η πατρική σου αγάπη. Φέτος μās άξιωσες και πάλι να έλθουμε στο κατηχητικό σχολείο. Σε παρακαλούμε φωτίζε μας και ενίσχυέ μας, να άκούωμε με προθυμία τά λόγια σου και να εφαρμόζουμε τις έντολές σου για να γίνουμε

καλοί Χριστιανοί, νά πολεμήσουμε τά πάθη μας, νά καλλιεργήσουμε τίς ἀρετές καί νά γίνουμε παιδιά σου ἀγαπημένα. ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ: Ὁ Ποιμὴν ὁ Καλός. ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ: Σωτήρας, Λυδία. Ἀμήν».